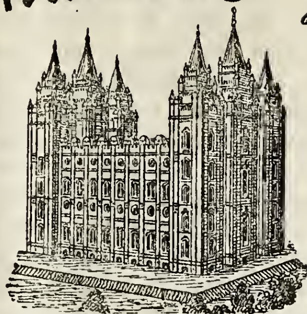
Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 23. | 1 December 1903. | 52 Aargang.

Præsident Lyman's Rejser i Embedsmedfør.

(Rejsebreve af Ældste Joseph J. Cannon, Liverpool, til Mill. Star.)

(Fortsat fra Side 279.)

Besøget i Moskva, Kirkernes By.

Under vort tre Dages Besøg i St. Petersborg iagttoge vi mange af Byens Seværdigheder, blandt hvilke maa nævnes Vinterpaladset, Hermitage Kunstsamling og Museum, mange Kirker og offentlige Bygninger. Det, der saavel her som paa andre Pladser mest tildrog sig vor Opmærksomhed, var Folket selv. Russernes Bygningsforetagender og lignende, der ere udførte i den svundne Tid, vise naturligt Folkets Karakter, men det var navnlig om den nuværende Befolkning, mellem hvilken vi bevægede os, at vor Interesse samlede sig. Vi bleve overraskede ved at finde saa mange lyseblonde Russere. Der er mørkeblonde blandt dem, men i St. Petersborg og Moskva heldede det store Flertal til den lyse Farve, og de havde som Regel blaa Øjne. Det er ganske ejendommeligt at se mange, der have sort Haar og mørke Ansigtstræk, men Øjne ligesaa graa eller blaa som en Skandinav. Russerne ere høje af Vækst og stærkt byggede, hvad der ogsaa er nødvendigt; thi det er kun ved haardt Arbejde, man kan erhverve sit Ophold i Landet, og dets Vintre ere barske og lange.

Rusland er et gammelt Land, og i Sammenligning med de vestlige Nationer er det ogsaa paa mange Maader et Aarhundrede eller mere bagefter. Massen af Folket lever i en sørgelig Uvidenhed. Hvorledes det er i Landdistrikterne, hvor de smaa Byer ere adskilte ved milelange Skove og Ødemarker, kan man gjøre sig et Begreb om, naar man hører, at en en stor Del af Indvaanerne i de store Stæder ikke kunne læse eller skrive. Vi havde selv Lejlighed til at iagttage dette Forhold. Da vi

ikke kunde tale Russisk, maatte vi levere trykte eller skrevne Optegnelser til Droskekuskene om, hvorhen de skulde kjøre os. Men mange af dem, mindst Halvdelen, kunde ikke læse; de overlod det enten til en Tilfældig, som kunde læse, eller ogsaa henvendte de sig til en Politibetjent, for at han kunde hjælpe dem. Deres Landbrugsdrift foregaar ogsaa i det gammeldags træge Spor; og man ser dem endnu bruge Segl og Haandrive ved Indhøstningen. Deres Enevoldsregjering uden Grundlov eller folkevalgt Rigsdag er saa langt fra den moderne Civilisation, at det er besynderligt, at et saadant System vedblivende kan opretholdes. Rusland er lig en klodset Yngling, vankundig og udannet med lidet Omdømme eller egen Erfaring; det maa nødvendigvis ledes egenmægtigt. Det vil kræve lang Tid at udvikle Landets store Befolkning til at opfatte vor Tids Frihedsideer. Alexander II, den største Regent, Rusland nogensinde har haft, som ophævede Livegenskabet og paa flere Maader søgte at hjælpe sit Folk, arbejdede ogsaa paa at give sit Folk en fri Forfatning, men tiltrods for hans Frisind og Kjærlighed søgte Uslinger at berøve ham Livet Gang paa Gang. Til Slut blev han da ogsaa paa en Kjøretur saaret til Døde af en Helvedesmaskine, som sprang ved hans Fødder, efter at hans Vogn var sønderslaaet og hans Ledsagere saarede af en af Nihilister kastet Bombe. Nihilisternes Bloddaad i Forening med deres bestandige Trusler har i høj Grad bidraget til Udviklingen af den uhyre Politimagt, som karakteriserer Landets Forvaltning. Ingen kan komme ind eller ud af Rusland eller rejse fra en Plads til en anden, uden at hans Pas maa synes og stemples af Politimyndighederne. Det hemmelige russiske Politi er udspredt ikke alene over hele Indlandet, men ogsaa over alle de øvrige store Nationer i Verden. Stakkels vankundige, undertrykte Rusland! Omsider skal vel ogsaa din Frihedsmorgen gry! Maatte den nærme sig roligt uden Revolutionens Rædsler og Blodsudgydelser!

Der er over tolv Timers Rejse mellem St. Petersborg og Moskva, men de russiske Tog gaa heller ikke hurtigt. Det var just ved Solnedgang, vi forlode Hovedstaden, og Kirkernes Kupler i Horizonten tegnede sig ved Skjæret fra Aftenrøden i vidunderlig Pragt.

Noget af det første, vi foretoge os i Byen Moskva, var at stige op i Ivan den Stores Taarn, der hører til det saakaldte Kreml eller Kremlin. Det er ved Siden af denne Bygning, at den store Moskvaklokke, „Klokkernes Konge", staar. Den ramlede ned og gik itu, efter at den havde været i Brug i kun fire Aar. Det skete for omtrent to Aarhundreder siden. Den massive Klokke er 26 Fod høj og vejer omtrent 100,000 Pund. Fra Toppen af Taarnet havde vi en storartet Udsigt. Man ser den lille Moskvaflod bugte sig frem gjennem Staden, og nedenfor os ved Flodbredden strækker sig en af Kremls Mure. Kreml er det tartariske Ord for Fæstning og Navnet paa den oprindelige Stad. Den triangelformede Grund er højt beliggende og omgiven af høje, stærke Mure, og indenfor disse ligge Paladser, Regjeringsbygninger, Klostre og Kirker. Vi kunde ogsaa se Muren, der indesluttede Kitai Gorod (Kineserbyen), den Del, som blev tillagt, da Kreml blev for lille til at rumme den voxende Bys Indbyggere. Nu danne disse oprindelige Fæstnings-

værker Midten af et umaadeligt Areal af Huse og Kirker. Der er en henrivende Udsigt fra dette Sted, og der er faa Pladser i Verden, der kunne lignes dermed. Moskva er „Kirkernes By“. Over fire Hundrede og halvtredsindstyve rejse her deres statelige Spir og Kupler. De ere konstruerede efter en Art byzantinsk Arkitektur og meget fantatiske. Kuplerne, som ere saa karakteristiske for de russiske Kirker, ere nærmest pæreformede og malede i prunkende Farver og forgyldte. I Kreml og ude omkring det saa' der ud til at være Tusinder af dem, røde, grønne, hvide, gule eller dybblaa, de sidste ofte bestænkede med gyldne Stjerner; ofte ere de ogsaa overdragne med Kobber- eller Guld, som bestandig straaler med ufordunklet Glans. Hver Kirke prydes med et ligearmet græsk Kors. Bygningernes Tage ere ogsaa malede i mange Farver, den grønne er mest fremtrædende, og Murene have et lyst Anstrøg. Det Hele er fremfor Alt orientalsk og gjør paa det vesterlandske Sind et sværmerisk Indtryk, næsten som en Drøm.

En af Moskvas Seværdigheder er den russiske Malerisamling i Tretiakof-Galleriet. Saasnart man træder indenfor, føler man Uligheden med Alt, hvad man har set før. Russisk Ideal og russisk Kunst staa alene her. Der er meget tragisk i den russiske Kunst, men der er noget vederkvægende i det Nymodens baade i Motiv og Fremstilling. Et af de første Billeder, Øjet møder, er en Pyramide af Hovedskaller, over hvilken Ørkenens hede Sol kaster sine Straaler, og hvorover Ravnene kredse. Et andet Maleri forestiller Ivan den Grusomme lige efter, at han har myrdet sin Søn. Den blodtørstige gamle Czar holder den skjønne, døende Ynglings Hoved mod sit Bryst og søger forgjæves at standse Blodet, som flyder fra hans Tinding. Det strømmer mørkerødt mellem hans udmagrede Fingre. Nær ved ligger det kongelige Scepter, hvormed den blodige Daad udførtes. Det Udtryk af Forfærdelse, som hviler over den gamle Mands Aasyn, gjenspejler tydeligt de Storme, som Angren allerede har fremkaldt i hans Indre, og som Maleren medlidende har søgt at fremstille. Dette er et tro Livsbillede. Ivan den Grusomme var en af Ruslands store Herskere; han gav storslaaede Gaver til Kirken, byggede mange Helligdomme og gik tilsidst selv i Kloster for at forsone for denne og andre Synder. Fader og Søn ligge nu begravede Side om Side i Ærkeengelen Mikaels Kathedral. To Malerier med Motiv fra den hellige Skrift ere særlig slaaende ved deres Originalitet. Det ene er den ofte malede Scene af Korsfæstelsen. Mørket har hersket i tre Timer, men nu skinner Solen. Røveren paa Frelserens højre Side er nedtaget, og der træffes Forberedelser til at fjerne ham. Istedetfor som ellers at gjøre Korsene høje og hænge de Korsfæstede højt op, har Kunstneren anbragt Fødderne kun en Fod eller to over Grundstykket. Den lille Gruppe, som stirrer paa den Uskyldiges martrede Legeme, saavel som Midterfiguren selv er godt udført. Det andet Maleri forestiller Jesus i Templet. Under en af Søjler baaret Hvælving sidder Rabbinerne i en Rundkreds paa Gulvet, og blandt dem sidder Jesus i en hvid Dragt, støttende Hagen mod Hænderne, som hvile paa de optrukne Knæ. Hans Aasyn er meget tankefuldt. Billedet gjør et levende Indtryk og er særdeles indtagende.

Russerne ere altfor overdaadige i Prydelsen af deres Kirker. Der spares ikke paa Guldet, hverken ind- eller udvendig. Der er mange Kirker indenfor Kreml, og Rigommen i dem er fabelagtig. Tre Kathedraler staa her Side om Side, hvor Czarerne efter gammel Skik blive døbte, viede, kronede og begravede. Mariæ Himmelfarts-Kathedralen, hvor Czarerne fra den første Tid ere kronede, rummer uhyre Kostbarheder af Sølv, Guld og Ædelstene; Vægge og Piller ere beslaaede med Guld og endvidere smykkede med Freskomalerier. De gyldne Helgenbilleder ere her indfattede med Ædelstene og Perler. Billederne ere almindeligvis smagløse og omgivne med en Ramme ligesom et Maleri. De ere anbragte i lodret eller i liggende Stilling paa et Fodstykke lig en stor Bog. Folket kysser Glasset, som dækker dem; de berøre det i Regelen lige over Billedets Fødder og Hænder, medens de samtidig korse sig og fremsige Bønnen. Glasset bliver naturligvis urent ved Berøringen af saa mange Læber, men dette synes ikke at afholde Folket fra den uappetitlige Skik. Ikke alene disse Helgenbilleder, men ogsaa Relikvier og andre Sager tilbedes. I Mariæ Bebudelses-Kathedral staar et langt Skrin, der indeholder Ben og andre uhyggelige Gjenstande. Vejviseren viste paa to mørke, hentærede Hænder, der skulde have tilhørt Apostelen Markus. (Vejviseren udtalte dog ikke bestemt, om Markus var en Apostel eller ikke.) Folk passerede i en uafbrudt Række rundt om Skrinet og kyssede Glasset over Benene. Mødrene opløftede deres Børn, for at ogsaa de kunde kysse disse Skrin eller Billeder. I Ærkeengelen Mikaels Kathedral er Ivan den Grusommes sexaarige Søn, den myrdede Dimitris Sølvkiste opsat som et Helgenskrin. Ved Siden af Kisten ligger de blodbestænkte Klæder, som Drengen bar, da han led Døden, samt noget af hans Legetøj. Man har ogsaa hans Guldbælte indrammet. Kistens Laag er løftet i Vejret, og ved Hovedenden findes der endnu et Sted for dette Helgenkysseri. Det er en særlig hellig Plads, og Folk ere meget alvorlige i deres Bønner her. Stakkels uskyldige Prinds, hans unge Liv fik en tragisk Slutning, mens hans Legemsrester — nu Sekler gamle — burde have Lov til at hvile i Ro. De egne sig ikke til Beundring eller Tilbedelse.

Søndag Morgen d. 9 August eller efter russisk Tid d. 27 Juli gik vi sammen ud i Alexander-Parken, udenfor Kremls nordvestre Mur, for at opsende Bøn. Denne smukke Park indtager et Omraade, som tidligere bestod af en udyrkbar Sump, der fordum bidrog til at beskytte Staden mod fjendtlige Angreb. Vi vare omkring 75 Yards (112 danske Alen) fra Trefoldighedsporten og vendte vore Ansigter mod Kreml. Præsident Lymans Bøn i den Anledning holdtes i vel valgte Udtryk med særlig Hentydning til Forholdene i dette Centrum for afgudisk Tilbedelse. Han anraabte Herren om at sønderbryde Præstevældets Aag, som det russiske Folk sukker under, og han bad, at Helgendyrkelse og Overtro maatte overvindes ved Sandhedens Udbredelse i Landet. Han bad, at de Ærlige og Oprigtige maatte føle Trang til at søge efter Sandheden, og at Herren maatte sende sine Budbærere fyldte med Visdom og Tro for at kundgjøre Evangeliet for Russerne paa deres eget Sprog. Han bad for

Czaren og hans Familie, at de maatte blive bevarede fra Voldsgjerninger, og at han som Regent maatte være istand til at give Folket religiøs Frihed, saa at alle Landets Indbyggere kunde udøve deres frie Villie i denne Henseende. I Lighed med den i St. Petersborg opsendte Bøn nedkaldte Præsident Lyman Guds Velsignelser over det russiske Kejserrige. De adspredte af Judah og de samlede Efterkommere af Joseph erindredes ogsaa, og Herren den Almægtige anraabtes om at fremskynde Udbredelsen af det frelsende Budskab baade til Levende og Døde.

Vi vare uforstyrrede i vor Andagt, og den Helligaands behagelige Indflydelse bragte en mærkbar Fred og Glæde til vore Sjæle.

Varschava, Polen, i August.

Religiøse Tilstande i Rusland. — Bøn for Folket i Polen.

Rusland udgjør den overvejende Del af den græsk-katholske Kirkes Omraade. Men den russiske Kirke er fuldstændig skilt fra og uafhængig af de øvrige Grene af den græske Kirke. Istedetfor, at dets Hoved er en Patriark, som Tilfældet er i Konstantinopel, Antiochia, Jerusalem og Alexandria, styres den russiske Kirke af den saakaldte „Hellige Synode", der er sammensat af Biskopper og andre Gejstlige, som Zaren udpeger. Den russiske Kirkes Forhold til de andre Grene af den græske Kirke minder om de amerikanske Presbyterian- eller Episkopal-Kirkers Stilling til den engelske Moderkirke. Den russiske eller orthodox-katholske Kirke har naturligvis heller ikke noget fælles med den romersk-katholske, selv om der i mange Punkter er stor Lighed mellem Lærdommene. Munke og Nonner findes i stort Antal i Rusland, men Menighedernes Præster maa være gifte Mænd; dog er det ikke tilladt dem at gifte sig igjen, hvis Hustruen dør. De ugifte kaldes den sorte Præsteſtand, og de gifte kaldes den hvide. Biskopperne vælges fra den sorte Stand. Der findes i den græske Kirke ingen Pave, heller ingen Kardinaler.

Sakramentet, bestaaende baade af Brød (usyret) og Vin, uddeles ogsaa til Børnene; Konfirmationen udføres umiddelbart efter Daaben, der sker ved tre Neddypninger, som ogsaa anvendes overfor de spæde Børn. Naar Præsten døber et Barn, slaar han Kors paa dets Mund, Øjne, Øren, Hænder, Fødder, Bryst og Ryg med en lille Kamelhaarspensel eller Fjer, dyppet i Chrisam eller hellig Olie, blandet med Balsam, Krydderi og hvid Vin. Øjnene salves, for at Barnet kun maa se det, som er godt, Ørerne, for at det kun maa høre det, som er uskyldigt, Munden, for at Barnet altid maa tale, saaledes som det sømmer sig en Kristen, Hænderne, for at det ikke maa krænke Nogen eller Noget, og Fødderne, for at det altid maa vandre paa Dydens Vej.

I flere Aarhundreder har den russiske Kirke i Almindelighed set ikke udført noget Missionsarbejde. Men det maa siges, at dette Forhold nu har forandret sig. De nye, pragtfulde russiske Kirker i Varschava vidne uforbeholdent om Russernes Bestræbelser for at vinde Polakkerne fra den romerske Kirke. Den overdaadigt glimrende Gudstjeneste i den russiske Kirke i Paris i Forbindelse med Kirkegulvets smukt udstyrede Tæpper give Indtryk af, at denne Organisation søger at tiltrække sig Fransk-

mændenes Opmærksomhed. Men hvadenten de vinde Proselyter eller ikke, saa er det dog vist, at det russiske Præsteskab af al Magt søger at holde paa alle deres Medlemmer. Det tillades ikke romersk-katholske Præster ligesaalidt som Jøder at komme ind i Riget undtagen under særlig strenge Forholdsregler, og Forsøg paa at vinde Proselyter fra den russiske Kirke straffes strengt. Til Trods for dette gjør der sig stærke særtroende Rørelser gjældende indenfor Kirkens eget Hegn. Det er bleven fremdraget, at mere end en Trediedel af dem, som af Navn tilhøre Kirken, ere Anderledestroende. Der er et stærkt Parti, kaldet Popovtsy, som vælger sine egne Præster og navnlig adskiller sig fra de Orthodoxe derved, at de benytte en ældre Form for deres Gudsdyrkelse. Et andet stort Parti, kaldet Bepovotsy, har derimod ingen Præster og er idetmindste i Theorien bitre Modstandere af Regjeringen; de betragte den som Antikristens System, og de lære, at Zaren er Antikristen selv. Der er ogsaa mange andre Sekter, hvis Kristendom er stærkt præget af Kommunisme og Spiritisme, t. Ex. Dorikhoborerne, af hvilke en Del nu er i Canada. Den særtroende Rørelse i Rusland tiltager stadig, og nye Sekter af næsten alle mulige Slags opstaa og vinde Tilslutning.

En Dag, da vi kom ud af Kreml, fik vi Øje paa den slanke Figur af, som det saa ud til at være, en ung Dame, klædt i en blaa Dragt. Vi bemærkede særlig de lange krusede Haarlokker, som hang løse over Skuldrene. Det var derfor unægtelig en Smule overraskende at se, at der foruden de mørke Lokker ogsaa fandtes et pænt Fuldskjæg. Det var hverken mer eller mindre end en Præst, af hvilke mange bære langt Haar og bølgende Skjæg. Vi erindre ikke at have set en eneste Præst, som var barberet. Dette er en slaaende Modsætning til den romersk-katholske Gejstligheds Skik, som vi ikke undgik at lægge Mærke til, da vi naaede Varschava.

Det er omtrent 30 Timers Rejse vestpaa fra Moskva til Varschava. Landet er kun sparsomt bebygget. Med kortere eller længere Mellemrum passerede vi smaa Grupper af straatækte Blokhuse; det er Landsbyer, omgivne af Græs- og Kornmarker. En Hjord af Heste, Kreaturer, Faar og Geder, sandsynligvis indbefattende Byens hele Besætning, kunde ofte ses græssende paa en aaben Plads i Nærheden. Landsbyhusene bygges, saavidt vi kunde se, aldrig isolerede, som det er Tilfældet i England eller Amerika. Det ejendommelige Landbrugssystem, hvorved Bønderne dyrke deres Land i Fællesskab, medfører grupperede Smaabyer, der ere alt for smaa til at fortjene dette Navn. Landet er bølgeformigt, og Lavningerne ere oftest sumpige. Skovene se i Almindelighed noget tilrakkede ud med Undtagelse af en eller anden Strækning af Eg, Elm og Gran. Det var midt i Høsttiden, og barfodede ældre og yngre Kvinder udførte overalt en stor Del af Arbejdet.

Vi bleve behageligt overraskede ved Synet af Varschava, Polens Hovedstad. Dens halve Million Indbyggere bestaa mest af romersk-katholske Troende, men der findes ogsaa mange Jøder. Befolkningen er af et smukt Udseende, fuld af Livskraft og minder nærmest om deres tyske Naboer. Staden, som er beliggende ved Weichselfloden, har en betydelig

Handel og er den tredieſtørſte i det russiſke Kejſerrige. Det er en ſmuk Stad og forſkjønnes ved flere nydeligt anlagte Parker. I den ſaakaldte Lazienkpark fandt vi Lejlighed til at holde Bøn, ſom vi i Enſomhed opſendte i en Løvgang af høje Træer.

Præſident Lyman bad for Polens Folk, ſom han forud havde bedt for Finlands og Ruslands; han anraabte Herren om at oplade deres Hjerter for Evangeliets Modtagelſe og berede Vejen for hans Tjenere, at de kunde bære det didhen. Han bad, at den frihedselſkende Aand hos Folket aldrig maatte udſlukkes, men at det endnu maatte ſe den Dag, da det kunde nyde perſonlig og religiøs Frihed og udøve ſin frie Villie. Han bad, at alle Former af Strid, Lovløshed og Uorden maatte forſvinde, at Polen og hele Rusland maatte have Fred, og at Folk og Regjering maatte blive beredt for Ordenens og Fredens Velgjerninger. Han bad, at Zaren maatte blive bevaret og dygtiggjort til at gjennemføre folkelige Reformer. Han velſignede og indviede Landet til Evangeliets Forkyndelſe; han velſignede Folket og bad, at de maatte blive modtagelige for Sandheden. Herrens Værk i alle Lande, hans Tjenere i Miſſionerne og de, ſom lede Folket i Zion, tillige med de Hellige og de Oprigtige af Hjertet allevegne bleve erindrede, og Himlens Gunſt og Velſignelſe blev nedbedt over dem alle.

Vi forlode Polen om Eftermiddagen, og lige til Skumringen ved Otte-Tiden indtraadte, var det intereſſant at iagttage det forbiilende Landſkab og Folket, ſom arbejdede paa Markerne. Vi kunde ſe Børn og ældre Mænd og Kvinder vogte Kvæget paa de græsbevoxede Banker langs Sporet, medens Arbejdsfolk høſtede og indbjergede Sæden. Næſten alle Kvinder — fra dem, ſom ſled paa Ager og Eng, til dem, ſom ſtode ved Baneliniens Overſkjæringer med et Flag i Haanden for at viſe „klart" for Toget — vare barfodede; endog mange af Mændene havde ingen Fodbeklædning. Kvinderne bare altid et Tørklæde knyttet om Hovedet og vare almindeligvis klædte i Dragter med klare, lyſe Farver, og Skjørtet var for det meſte grøn-, gul- eller rødſtribet. Storkene ſyntes at forekomme ret talrigt, og ſtore Flokke af Gjæs vraltede paa Markerne. Det Billede, der udbredte ſig for vore Øjne, dannede tilviſſe en af de meſt maleriſke Scener, vi nogenſinde havde ſet, men over det Hele laa alligevel en Stemning af Fattigdom.

I Alexandrova, den ſidſte Station i Rusland, vare vi nødte til at viſe vore Pas. Her blev Atteſten, ſom Moſkvas Politi havde udſtedt, fjernet, og vi fik Tilladelſe til at forlade Ruslands Jord. Paa Politikontoret ſaa vi Andre, ſom vare mindre heldige. En Kone med ſin lille Pige græd bitterlig paa Grund af en eller anden Hindring, der var lagt hende i Vejen. Folk blive hyppig paa den Maade holdt tilbage og hjemſendte, fordi de have forſømt at ſikre ſig den nødvendige Tilladelſe af Politiet til at forlade vedkommende Sted. For en ſaadan Tilladelſe ligeſom for alle Underſøgelſer af Rejſepaſſet erlægges et Honorar.

Der er en tretten Timers Rejſe fra Varſchava til Berlin og omtrent ligeſaa langt fra Berlin til Rotterdam. Vi naaede den ſidſte By om Aftenen den 13 Auguſt. Kjøreturen gjennem Tyſkland gav os et

stærkt Indtryk af dette Lands Frugtbarhed og høje Kultur. Afgrøderne vare langt rigeligere end i Rusland og Polen, og overalt var der en øjensynlig Virkelyst og Fremgang i Tingene.

Ankommen til Holland var den specielle Opgave med Præsident Lymans Rejse fuldendt. Rejsen havde været lang og interessant, men betydningsfuld. Mange nye Erfaringer om Rusland og dets Folk vare vundne. Særlig med Hensyn til Evangeliets Forkyndelse i disse Lande erholdt vi fordelagtige Indtryk. Missionsmarkens Udstrækning er imidlertid kolossal, og Vanskelighederne, der vilde rejse sig, ere enorme, men vi ere forvissede om, at dette Arbejde ikke skal udføres med menneskelig Magt og Visdom, men ved den Helligaands Inspiration og Herren den Almægtiges Kraft.

---

1 December 1903.

Den hele Lov.

Der er Mange, som holde nogle af Evangeliets Principper; men der er kun Faa, som fuldt ud leve efter hele Evangeliets Lov. Der er dem, som holde Fastedagen, men som sjælden give af deres Midler til Guds Riges Opbyggelse. Andre give nøjagtig en Tiendedel af deres Indtægter, men kunne ikke afholde sig fra nu og da at nyde Tobak og svækkende Drikkevarer. Andre holde Visdomsordet, men ere tilbøjelige til at tage Guds Navn forfængeligt; atter Andre ere meget forsigtige i deres Tale, men tage det ikke saa nøje med at overvære de Helliges Forsamlinger. Endelig findes der dem, som holde alle disse Bud bogstaveligt, men fare haardt frem mod dem, der begaa nogen Fejl i denne Henseende. Nogle synes at have Troen og Vidnesbyrdets Aand, men følge kun ufuldkomment Evangeliets Bogstav; Andre holde det efter Bogstaven, men forstaa det ikke og ere derfor meget fattige i Aanden.

I enhver Sjæl findes der gode Egenskaber. Man møder sjælden Nogen, som udelukkende har besluttet at ville gjøre Ondt, selv om der gives dem, som med Forsæt leve et Liv i Synd, og som have tabt al Agtelse for et Liv i Dyd og Ærlighed. Fra saadanne skulde vi holde os fjærnt, hvis det ikke er vor Pligt at have Samkvem med dem; de kunne maaske ellers skade os mere, end vi kunne gavne dem. De fleste Folk prøve dog paa at gjøre noget Godt. De fejle i mange Tilfælde, enten fordi de ikke ere ivrige nok, eller fordi de ikke vide, hvorledes de bedst skulle gjøre, hvad der forlanges af dem. Deres Forfædre have spist „sure Druer", og de have arvet deres Svagheder eller ere blevne svage paa Grund af deres egne Overtrædelser. Naar Evangeliet kommer til dem, og de alvorligt ønske at gjøre Herrens Villie, vil han ved sin Aand retlede dem og føre dem til Forstaaelse af Sandheden. Naar de modtage

Evangeliet, saa de baade Forstand og Styrke. I Begyndelsen er denne Kraft maaske ikke meget stor; de føle maaske de gamle syndige Tilbøjeligheder i sig, men hvis deres Tro er oprigtig og deres Omvendelse alvorlig, ere de istand til at bestaa. I Tidens Løb vil Udførelsen af Evangeliets ligefremme, smaa Pligter gjøre dem stærkere. De ville stadig voxe, og selv om de knap mærke det, blive de efterhaanden faste i Evangeliet og vinde fuldt Herredømme over sig selv.

Det er nødvendigt for os at modtage alt det Lys, der gives os. Naar vi lære at kjende en Lov og ikke følge den, skade vi os selv. Gud har endnu ikke givet en Lov, som ikke kan efterfølges. I nogle Tilfælde er Lydigheden mangelfuld, fordi vi ere ufuldkomne. Ikke mange af os elske vor Næste som os selv, og indtil vi blive mere prøvede, faa mere Belæring og Erfaring, end vi hidtil have haft, ere vi næppe istand til at gjøre det. Men Lovene om Tyveri, Hor, Mord, Misbrug af Guds Navn, Brug af saadanne Ting, som Herren har forbudt, og Tilbageholdelse af den Del af vore jordiske Midler og Formue, som vi skylde ham, kunne vi fuldtud holde, hvis vi ville. Den oprigtigste Bestræbelse efter at holde hele Loven er den eneste Vej, ad hvilken vi kunne komme i Besiddelse af den faste, veldannede Karakter, der er saa nødvendig for os. Ere vi mindre pligtopfyldende i en eller anden Henseende, hindre vi selv vor Væxt.

Det vilde være godt for os at huske paa, at vi før eller senere maa komme i Overensstemmelse med alle Guds Bud. Det er nødvendigt, at vi lære dem alle at kjende og følge dem. Førend vi modtoge dem, bleve de paa det omhyggeligste prøvede, og de stemme nøje overens med, hvad vi have behov. De høre fuldkommen sammen, og ingen Del deraf kan vedvarende forkastes, uden at den hele Lovbog derved samtidig forkastes. Det evige Liv, som saa nøje er knyttet dertil, vil ikke blive givet os, før vi følge enhver Lov af Evangeliet, der er kommen til vor Kundskab.

En Mand burde være ren, elskværdig og uplettet i alle sine Sædvaner; ligeledes burde han være bestemt og tilforladelig, flittig og fremadskridende, tapper som Talsmand for Retten og i Forsvaret af de Svage. For at kunne gjøre alt dette maa man kunne se sine Fejl saavelsom det bedste Middel til at undgaa dem. Vi burde være ærlige i at bekjende vore Fejl ligeoverfor Gud og i at anerkjende dem saavel overfor os selv som overfor Andre. Intet er mere skikket til at tilintetgjøre denne Kraft til Forbedring end at vende det døve Øre til sin Samvittighed og søge at undskylde sine Fejl og sine kjødelige Svagheder. Naar vi ere blevne os vore Fejl bevidst, burde vi være forstandige nok til at omvende og forbedre os.

Skjøndt Frelseren blev mere fristet end andre Mennesker, beholdt han dog sin fuldkomne Uskyldighed. Han har ogsaa befalet os at være fuldkomne. Han er Vejen, Lyset, Forbilledet i alle Ting, og naar vi have

taget hans Navn paa os, forventer han, at vi ville følge ham. Han vilde juble ved at se os leve uden Synd, og jo nærmere vi komme Syndfriheden, des mere vil han glæde sig. Herren er altid villig til at tilgive en bodfærdig Synder, naar han søger ham ad den rette Vej, selv om de begaaede Synder ere store og mange, men han vil ikke, at vi et eneste Øjeblik skulle leve i Synd og Ulydighed og stole paa, at han kan tilgive. Elske vi ham, ville vi holde hans Bud, ikke blot dem, som ere lette for os at holde, men dem alle. Det er for os Dødelige umuligt at forstaa, hvor meget Herren elsker os, og hvor beredt han er til at velsigne os, hvis vi ville gjøre os selv værdige dertil. Da han er fuldkommen, saavel i Visdom som i alle andre Egenskaber, vil han kun give os sin Velsignelse, naar han anser det for rigtigt, og vi kunne ved vore Gjerninger for en stor Del selv være medvirkende dertil.

Det burde derfor være vort Valgsprog at gjøre hele vor Pligt; vi burde altid være barmhjertige mod Andre, som maaske ere svagere end vi selv, og aldrig skinsyge paa dem, som ere bedre og stærkere. Saa fuldstændig bør vi kjende den Hellig-Aand, at vi ere opmærksomme, naar den tilhvisker os, og lydige, naar den formaner os. Naar vi føre et saadant Liv, kunne vi stedse være forberedte paa kommende Farer og beredte til at modtage alle Prøvelser og til at adlyde et hvilketsomhelst Kald, der udgaar til os, enten det saa er om at optage et nyt Livsarbejde eller om at nedlægge vort jordiske Livsværk og gaa ind ad Dødens Port.

(»Era«.) **Francis M. Lyman.**

Kjøbenhavns Halvaars-Konference er, som meddelt i sidste Nummer, udsat til d. 12, 13 og 14 December. Denne Notits til Erindring for saavel Missionærer som Kirkens Medlemmer i Almindelighed. Det forventes, at vore Sødskende ville udstede det størst mulige Antal Indbydelser til Fremmede om at overvære Konferencens Møder Lørdag Aften Kl. 8 og om Søndagen Kl. 10, 2 og 6 og ligeledes de kvindelige Hjælpeforeningers Aarsmøde Mandag Aften Kl. 8.

Christiania Gren. Vi minde om, at denne Gren afholder sit 50 Aars Jubilæum d. 7, 8 og 9 December. Se sidste Nummer.

Ankomst og Beskikkelse. Nedennævnte Missionærer ankom til Kjøbenhavn d. 2 og 20* November. De befandt sig alle godt og beskikkedes til at virke i Missionens Konferencer som følger:

Hans C. Hansen fra Fillmore, Utah, i Kjøbenhavn.
Iver A. Alme fra Logan, Utah, i Bergen.
Oscar Anderson fra Peterson, Utah, i Trondhjem.
Christian A. Hansen fra Richfield, Utah, i Bergen.
Soren Marinus Petersen fra Newton, Utah, i Aalborg.

Hans J. Yool fra Ogden, Utah, i Trondhjem.
*Ezra Antony Valentin fra Brigham, Utah, i Sundsvall.
Elmer Johnson fra Salt Lake City, Utah, i Stockholm.
Carl J. Lundgren fra Lund, Idaho, i Gøteborg.
Hans Lauritz Rasmussen fra Spring City, Utah, i Kjøbenhavn.
Hans Benjamin Nielsen fra Hyrum, Utah, i Trondhjem.
Peter M. Petersen fra Spring City, Utah, i Trondhjem.

Vi ønske disse Brødre Lykke og Fremgang paa deres forskjellige Arbejdsomraader og bede, at de maa være opfyldte af Lys og Tro under deres Virksomhed og være istand til at udrette meget for Herrens Sag.

Afløsning og Hjemrejse. Nedennævnte Missionærer ere blevne ærefuldt afløste fra Missionens respektive Konferencer efter et godt og trofast Missionsarbejde. De ere nu med Tilladelse afrejste til deres Kjære i Vestens Bjergdale, og det er vort Haab, at de fremdeles ville virke for Herrens Værk.

Gustaf A. Mossberg fra Gøteborg, til Salt Lake City.
Winfred A. Fjeldsted fra Aalborg, til Centerfield, Utah.
James C. Jensen fra Kjøbenhavn, til Spanish Fork, Utah.
Niels Larsen fra Kjøbenhavn, til Vineyard, Utah.

Forflyttelse. Ældste August Erikson er forflyttet fra Stockholms til Sundsvall Konference.

Dødsfald. **Niels Hansen Bøgh** døde i Mayfield, Sanpete Co., Utah, den 27 Juni 1903. Han blev født i Fountain Green, Sanpete Co., Utah, den 8 Marts 1879 af Forældrene Niels og Gunhild Hansen Bøgh, hvilke tilligemed 6 Sødskende begræde Tabet af en god og kjærlig Søn og Broder. — **Lars Jensen** afgik ved Døden den 10 September 1903 efter et Aars haarde Kræft-Lidelser. Han blev født den 16 Juli 1833 i Kerstop, Malmø, Sverige, annammede Evangeliet den 9 Juni 1869 i Danmark og emigrerede til Utah 1876. Han efterlader sig 2 Børn og Hustru, Nellie Jensen. Begravelsen foregik fra Deseret Forsamlingshus.

Efteraarskonferencerne i Norge.

Christiania.

De Sidste-Dages Helliges halvaarlige Konference i Christiania afholdtes i Missionshuset, Osterhaugsgaden 27, den 10, 11 og 12 Oktober. Møderne begyndte Lørdag Aften Kl. 7 og fortsattes om Søndagen Kl 10. Fm. og 3 og 7 Em. De 25 Missionærer i Konferencen og Missionspræsident Anthon L. Skanchy var nærværende. Konferencepræsident John A. Hendrickson præsiderede. Han bød de Forsamlede Velkommen og bad, at Herrens Aand maatte blive tildelt saavel Sødskende som Venner; thi vi trængte Alle til aandelig Føde for vore Sjæle. Han haabede, at de Fremmede vilde undersøge vore Lærdomme.

Ældste Chas. Larsen udtalte sin Glæde over det Frisind, der besjælede Folket i Laurvik og Telemarken. Ældste Carlston var særdeles tilfreds med Værkets Fremgang i Odalens Gren. Ældste Frederiksen sagde, at Udsigterne for Evangeliets Fremme i Frederikshald vare lovende. Han havde glædet sig over at se Evangeliets Frugter. Ældste Olsen fremhævede, at Folket i Telemarken flittigt læste vore Skrifter og undersøgte „Mormonismen". Ældste Berg havde i sit Arbejde erfaret, at Herren stadfæstede Ordet ved at lade Tegn medfølge.

Præsident Skanchy glædede sig ved den Vidnesbyrdets Overbevisning, som han havde om Evangeliet. Det var ikke ved Kjød og Blod, at en Sidste-Dages Hellig fik Vidnesbyrd om Sandheden, men ved Aabenbaringens Aand. Vi leve i Begyndelsen af Tidernes Fyldes store Husholdning, og vi burde være et lykkeligt Folk.

Søndag Formiddag afholdtes en Søndagsskolekonference. Eleverne i de forskjellige Klasser bleve hørte i forskjellige Emner og klarede sig særdeles godt. Rapporter afgaves fra de forskjellige Skoler i Konferencen, hvilke alle vidnede om Fremgang.

Efter Aabnings-Andagt i Mødet om Eftermiddagen talede Ældste Sonne. Han havde fundet gode Folk i Randsfjord Gren og var bleven meget velsignet af Herren i sit Arbejde. Ældste Hemmert glædede sig over, at han havde fundet den kostelige Perle (Evangeliet). Der var kun een Frelsens Plan, og han bad Enhver undersøge vore Lærdomme, før de fældede Dom over dem. Ældste Hansen forklarede, at vi vare frikjøbte ved Kristi Forsoning. Vi maa vandre i hans Fodspor og være Ordets Gjørere. Ældste Danielsen havde virket i Tønsberg; Evangeliet var bleven indført der i Februar, men havde endnu ikke baaret store Frugter. Han haabede imidlertid paa Fremtiden. Ældste Eardley sagde, at Kirkens Hjælpeorganisationer udførte et udmærket Arbejde i Frederikshald Gren, og at de vare en god Støtte for Missionærernes Virksomhed. Ældste Mortensen glædede sig over Fremgangen i Drammens Gren og over de store Forsamlinger de havde. Ældste Johansen var lykkelig over at leve paa en Tid, da Herren havde aabenbaret sig og oprejst bemyndigede Apostle og Profeter. Koret sang „Hosianna".

Præsident Skanchy omtalte de Forsøg, der af Præster og Indremissionærer gjordes for at sværte dette Folk for Umoralitet, men de burde hellere først feje for deres egne Døre. Han havde i en Statistik for Danmark set, at i dette Land fandtes der 42,000 uægte Børn, hvilket just ikke tyder paa nogen stor Moralitet. Han havde levet blandt Folket i Utah i 35 Aar og kjendte fuldtud Tilstandene, men den Slags Ting fandt kun sjældent Sted der. Vi havde kun til Hensigt at lære Menneskene Dyd og Retfærdighed. Ved Aftengudstjenesten blev der efter Sang og Bøn kaldet paa Broder Ingjær. Han bar sit Vidnesbyrd om, at Joseph Smith var en Guds Profet og udvalgt af den Almægtige til at oprette Guds Rige i vor Tid.

Præsident John A. Hendrickson fremhævede, at der var ingen Mellemvej til „Mormonismen"; Folk maa gaa lige til den. Ved at forkaste dette Budskab paadrage Menneskene i vore Dage sig et ligesaa stort Ansvar

som i Frelserens Tid, eftersom vi repræsentere hans Sag med ligesaa megen Gyldighed som hans Disciple fordum. Han kunde love, at Enhver, som i Oprigtighed vilde tro paa den Herre Jesus Christus, omvende sig fra sin Daarligdom og lade sig døbe med Begravelsens Daab til Syndernes Forladelse, skulde faa den Helligaands Gave, hvorved de vilde faa en Overbevisning om dette Værk Sandhed. Vi erfarede fra Tid til anden, at Menneskene strede mod vort Budskab, men vi kunne ikke komme dem i Møde paa anden Maade end den, der er er paalagt os; thi Herrens Veje ere ikke Menneskenes Veje, og Menneskenes Veje ere ikke Guds Veje; thi ligesom Himlen er højere end Jorden, saaledes ere Guds Tanker højere end Menneskenes. Koret sang „Hvad var skuet udi Himmelen".

Præsident Skanchy takkede Sangkorets Medlemmer for den gode Underholdning og deres Opofrelse for Herrens Sag. Evangeliet er ligefremt og ikke vanskeligt at forstaa; man behøver ikke denne Verdens Visdom for at opfatte det. Jesus selv kaldte paa de Ringe og Ulærde og iførte dem Guds Kraft. Vi besad det, som var mere værd end Verdens Visdom, Gods og Guld. Menneskene i vore Dage ligne noget dem i Ephesus, der kom i Oprør over Paulus' Prædiken. (Apg. 19 Kap.) Koret sang „Himmelens Konge".

Mandag Aften Kl. 7 afholdt Konferencens kvindelige Hjælpeforening deres Aarsmøde. Fra fem Grene gaves der Rapporter. De præsiderende Ældster gave Søstrene lærerige Raad og opfordrede dem til at fortsætte deres velgjørende Gjerning.

Missionærerne vare i Løbet af Konferencen blevne bespiste hos Søster Petronille Nielsen og faaet frit Logi hos Sødskende, og Onsdag Aften arrangeredes der en Aftenunderholdning til deres Adspredelse.

Der afholdtes Præstedømsmøder Mandag d. 12 Kl. 10 Fm. og 2 Em., Tirsdag d. 13 Kl. 10 Fm. og Onsdag d. 14 Kl. 1 Em. Konferencepræsident John A. Hendrickson afgav for Christiania Konference en samlet Rapport over Missionærernes Virksomhed i det sidste Halvaar, der viste, at 32,366 Skrifter og 8,866 Bøger vare omsatte; 29,063 Fremmedes Huse besøgte med første Skrift og 430 efter Indbydelse; 6,040 evangeliske Samtaler og 722 Møder holdte; 54 vare døbte.

Missionærerne i Christiania Konference bleve kaldede til at virke i nedennævnte Grene:

Christiania: John A. Hendrickson (Konferencepræsident), Otto J. Monson (Grensforstander), Niels P. Nielsen jun. og Nelson J. Hemmert. Adr.: Osterhaugsgade 27, Christiania.

Moss: John E. Swensen (Forstander) og John M. Thorup. Adr.: Osterhaugsgade 27, Christiania.

Frederiksstad: Chas. N. Larsen (Forstander) og Gustav Johansen. Adr.: Bøesgaard, Frederiksstad.

Frederikshald: R. Hazen Eardley (Forstander) og George T. Larsen. Adr.: Strandsgaard, Frederikshald.

Odalen: Peter C. Carlston (Forstander) og Axel L. Fikstad. Adr.: Opstad P. O., Søndre Odalen, Sharnes St.

Eidsvold: Andrew Iversen (Forstander) og Hyrum P. Noklebn. Adr.: Kirkegade 116, Hammar.

Røken: Herman H. Danielsen (Forstander) og Jens M. Henriksen. Adr.: Røken.

Drammen: Joseph Mortensen (Forstander) og Carl G. Hansen. Adr.: Cappelansgade 19, Drammen.

Tønsberg: Peter W. Knudsen (Forstander) og Geo. A. Jorgenson. Adr.: Møllerbækvejen 158, Tønsberg.

Laurvik: Ole Sonne (Forstander) og Herman F. Thorup. Adr.: Arntsgade 504, Skien.

Arendal: Fin H. Berg (Forstander) og Frantz E. Frederiksen. Adr.: Strømmen, Arendal.

Christiansand: Nels A. Thompsen (Forstander) og J. Milton Poulsen. Adr.: H.-N.-gade 100, Christiansand.

Bergen.

Sidste-Dages Helliges halvaarlige Konference i Bergen afholdtes i Kong Oscarsgade 5 den 17, 18 og 19 Oktober. De 12 missionerende Ældster i Konferencen, besøgende Ældste John Spande fra Logan og Missionspræsident Anthon L. Skanchy vare tilstede.

Efter den sædvanlige Aabningsandagt bød Konferencepræsident Niels E. Mortensen de Forsamlede Velkommen og ønskede, at Alle, som bleve ledede til vor Dør, maatte lære at kjende, om Lærdommen var af Gud, eller om vi talede af os selv. Ældste Christensen meddelte, at vort Arbejde havde god Fremgang i Egersund, og der var Mange, som undersøgte Evangeliet. Ældste Jeppesen havde et fuldt Vidnesbyrd om, at han var kaldet af Gud til at prædike Evangeliet. Herren havde igjen talet fra Himmelen. Ældste Hansen udtalte sin Taknemlighed, fordi hans Forældre havde annammet Sandheden, saa at han fra sin Barndom var bleven istand til at kjende den rette Vej. Ældste Johnson havde været i Nordfjord i to Maaneder og uddelt mange Bøger og fundet en stor Kreds af Venner. Ældste Nielsen udtrykte sin Glæde over det Kald, der var ham betroet som en Budbærer af Jesu Kristi Evangelium. Han havde ogsaa fundet mange oprigtige Sjæle i Nordfjord. Ældste Mouritz Petersen vidnede om, at dette Evangelium skulde prædikes for den ganske Verden, før Enden kommer.

Præsident Skanchy sagde, at selv om vore Brødre fra Zion endnu vare ufuldkomne i Sproget, saa vare de dog udsendte med samme Ret som Disciplene i Frelserens Dage. De havde Aanden af deres Kaldelse og Evangeliets sande Ord at forkynde. Deres Opofrelse og Forsagelse af Hjemmets Hygge var grundet paa deres Vidnesbyrd om, at Herren har talet paany, og at hellige Engle have gjæstet Jorden. Vi vare ikke ude for at strides med Verden om dens Ideer, men for at kundgjøre Guds aabenbarede Sandheder. Han bad de Hellige at leve nær til Gud.

Søndag Form. afholdtes en Søndagsskolekonference. Rapporten fra Bergens Gren viste, at der var 103 Elever, deraf 39, hvis Forældre stode udenfor Kirken. I Aalesund var der en Skole med 18 Elever. Programmet viste Børnenes Dygtighed og Lærernes Flid. Præsident Skanchy bad Børnene altid at bede til Gud og ære og respektere deres Forældre. Præsident Mortensen roste Børnene for deres Opmærksomhed.

I Eftermiddagsmødet Kl. 4 var Ældste Andersen første Taler. Han forklarede, at vi som Missionærer virkede med Sandheden for Øje. „Mormonismen“ kunde ikke bestrides som saadan. Ældste Stephen Petersen følte sig hjemme blandt det norske Folk. En Undersøgelse af den hellige Skrift vilde stadfæste Rigtigheden af vort Vidnesbyrd hos alle Fordomfrie. Ældste Thompsen sagde, at hvis vi byggede paa Klippen, vilde ingen Skylregn være istand til at omstyrte vort Vidnesbyrd om „Mormonismen“s Guddommelighed.

Præsident Skanchy forklarede, at vi som et Folk troede, at Evangeliets Plan til Frelse og Forløsning og Ophøjelse for Menneskeslægten blev givet af Gud, før Jordens Grundvold blev lagt. Vi skulde kjende Træet af dets Frugter; han var overbevist om, at det viste gode Frugter her i Bergens Gren. Det Folk, vi tilhørte, vilde vedblive at voxe trods enhver Modstand.

I Aftenmødet Kl. 8 bragte Ældste Jensen en Hilsen fra Sødskende i Aalesund. Han bar Vidnesbyrb om, at de, som annammede Evangeliet, følte sig lykkelige og havde opnaaet den samme Fred med Gud, som Hofmanden modtog, da han stod op af Vandet efter at være bleven døbt af Philip. Ældste Peter Petersen sagde, at Gud havde oprettet sit Rige paa Jorden i disse Kongers Dage, som Profeten Daniel havde forudsagt.

Ældste John Spande fra Logan, Utah, som ankom til Kjøbenhavn d. 21 Septbr. i Aar og derpaa rejste til Norge for at besøge Slægtninge og samle sin Stamtavle, udtalte sin Glæde over at mødes med de norske Hellige i Konference. Han rejste til Amerika for 17 Aar siden og havde i de forløbne Aar været i mange af de Forenede Stater; tilsidst havnede han i Utah blandt Mormonerne. Han havde lært dem at kjende som et alvorligt og oprigtigt Folk, og han meddelte det Indtryk, han havde faaet ved at bo hos en Mormonfamilie. Hver Morgen før Spisetid og hver Aften, før de gik til Ro, knælede de alle ned i en Familiekreds, og Husets Herre takkede Gud for hans Velsignelser og bad, at de i Fremtiden maatte have Kraft til at vandre i et behageligt Levnet for hans Aasyn. Taleren havde annammet Evangeliet i Utah og vidste, at han havde adlydt Sandheden; han forsikrede, at „Mormonerne“ vare det bedste Folk, han havde været iblandt. De ondskabsfulde og naragtige Rygter, som cirkulerede om dem, vare ikke Sandhed.

Præsident Skanchy sagde, at han var opdraget i den lutherske Kirke, men havde ikke følt sig tilfreds, før han havde fundet Jesu Kristi Evangelium, som prædikes af de foragtede „Mormoner“. Han havde ifølge Bibelen fundet, at det stemte overens med, hvad Frelseren lærte. Ligesom Jesus sendte sine Disciple ud med Myndighed, saaledes er det ogsaa Tilfældet i vore Dage; denne Gave kan ikke kjøbes for Penge, men kun ved i Ydmyghed at annamme Budskabet. Vi tror, at Luther var et Redskab i Herrens Haand til at rive Bibelen ud af Pavens Haand, for at den kunde blive udbredt blandt Folket, men vi tror ikke, at Herren nogensinde har kaldet ham til at oprette den frafaldne Kirke eller gjengive Kristi Evangelium. Præsident Mortensen tvivlede ikke om dette

Værks Sandhed. Hvis han gjorde det, vilde han pakke sin Kuffert og reise hjem hellere end at lide Haan og Foragt her for Noget, som var underkastet Tvivl og ikke kunde taale en upartisk Kritik uden at falde sammen. Men dette Værk var af Gud, og det var kommen til Jorden for at blive her; Ingen vilde være istand til at ødelægge det, og det havde kunnet staa for enhver upartisk Kritik. Han formanede Alle til at søge Gud om Visdom, og takkede til Slut Alle, som havde bidraget til den behagelige Konference.

Mandag Aften Kl. 8½ afholdt den kvindelige Hjælpeforening sit Aarsmøde under Ledelse af Præsidentinde Johanna Kling. Foreningen havde hjulpet mange Fattige i Aarets Løb, og Lærerne havde besøgt Medlemmerne en Gang om Maaneden. Søstrene i Aalesund Gren udførte ogsaa et nobelt Arbejde i denne Henseende. De præsiderende Ældster talede belærende til Foreningens Medlemmer.

Mandag og Tirsdag afholdtes der Præstedømsmøder, hvor Ældsterne afgave deres Rapporter. Præsident Skanchy følte sig tilfreds med Brødrenes Arbejde og gav dem mange faderlige Raad. Tirsdag Aften var der Grensmøde, hvor Kirkens Autoriteter bleve foreslaaede og enstemmig opholdte i de Helliges Tro og Bønner.

Konferencepræsident Niels C. Mortensen afgav for Bergens Konference en samlet Rapport over Missionærernes Virksomhed i det sidste halve Aar, der viste, at 10,990 Skrifter og 2,886 Bøger vare omsatte; 7,153 Fremmedes Huse besøgte og 193 efter Indbydelse; 1,047 evangeliske Samtaler og 310 Møder vare holdte; 9 vare døbte og 2 udelukkede.

Missionærerne i Bergens Konference bleve kaldede til at virke i nedennævnte Grene:

Bergen: Niels C. Mortensen (Konferencepræsident) og Soren J. Nielsen. Adr.: Kong Oscarsgade 5, Bergen.

Aalesund: Amer E. Hansen (Forstander) og Heber A. Anderson. Adr.: Sagfører Aalls Gaard, Langeberget, Aalesund.

Stavanger: Niels C. Thompson (Forstander) og Nels P. Jeppesen. Adr.: Vorks Gade 45, Stavanger.

Egersund: Henry C. Christensen (Forstander) og Stephen M. Petersen. Adr.: Pedersens Hus, Egersund.

Vos: Christen Jensen (Forstander) og John A. Johnson. Adr.: Kong Oscarsgade 5, Bergen.

Nordfjord: Peter T. Petersen (Forstander) og Mouritz C. Petersen. Samme Adresse.

Indhold:

Kjøbenhavn 1903.

Udgivet og forlagt af **Anthon L. Skanchy,** Korsgade 11. N.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).